

290/13

OLDTID OG NUTID

LYSTSPIL I
40 AFDLG.

AF

OTTO RUNG

OPTAGET AF
NORDISK FILMS COMPAGNI

A/S «FOTORAMA»
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende.

195 15

PERSONERNE:

Jægermester Grøn Hr. *Peter Nielsen*.
Beate, hans Datter Fru *Christel Holch*.
Prof. Gummesen, Arkæolog Hr. *Frederik Jacobsen*.
Hans Holm, Ingeniør Hr. *Henry Seemann*.

En fiks lille Historie
om Videnskab
og Kærlig-
hed.

Afdelingerne:

1. Hos Jægermester Grøn.
2. Datteren Beate.
3. Den ivrige Gummesen.
4. Ingeniør Hans Holm.
5. Jægermesterens Planer.
6. Arkæologi-Dille!
7. »Her maa ikke ryges!«
8. »Her maa ikke drikkes!«
9. Herlighederne placeres.
10. En sand Hustyran.
11. Forelsket?
12. En Cigar alligevel!
13. I Stalden.
14. Nøglen gemmes.
15. Hans Holm »bryder« ind.
16. Geværet.
17. Forberedelser til Foredraget.
18. Den ivrige Gummesen!!
19. »Hvor er Holm?«
20. Ingeniøren gaar paa Jagt.

21. Beate søger efter ham.
22. Ved Kæmpehøjen.
23. Træt af Jagten.
24. En sælsom Drøm.
25. Det myldrer med Kæmper og Jætter.
26. Beate??
27. Gamle Bekendte!
28. Der skal hentes Vand.
29. Den galante Ingeniør.
30. Lidt Kispus.
31. Den fjendtlige Stamme.
32. Holm drager i Leding.
33. Med Bøssen parat.
34. Sejren!
35. Beate søger forgæves efter Holm.
36. Et dejligt Drømmebillede.
37. Beate finder ham ved Kæmpehøjen.
38. Fra Drøm til Virkelighed.
39. Kys siger mere end Ord!
40. Jægermesterens Svigerson!

Jægermester Grøn har alle Dage sværmet stærkt for Arkæologien, og da der paa hans Jorder findes flere gamle Kæmpehøje, hvis Indhold han nok kunde have Lyst til at undersøge lidt nærmere, har han bedt sin gamle Ven, Professor i Arkæologi, Gummesen, om at komme ud og underkaste dem et kritisk Eftersyn. Samtidig faar Jægermesteren Besøg af den unge Ingeniør Hans Holm, og da han sætter megen Pris paa den dygtige unge Mand og gerne saa ham som Svigerson, driller han stadig sin Datter Beate med ham, men det gaar jo gerne saadan, at det man maa faa, har man ikke Lyst til at omvendt, og derfor bliver Beate tilsyneladende rasende, hver Gang hun bare hører Hans Holms Navn nævne. Med ægte

kvindeligt Raffinement tyranniserer hun den arme Holm, saa han tilsidst knapt ved, hvor han skal gøre af sig selv. Jage maa han ikke — og ryge maa han ikke — og da han er haabløst forelsket i Beate, finder han sig taalmodigt i alle hendes Luner. Kun i et Punkt trodser han hende. Skønt hun paa det kraftigste opfordrer ham til at interessere sig for og tage Del i den arkæologiske Dille, der har grebet hele Gaarden, modsætter han sig dog dette paa det bestemteste, men nægtes kan det ikke, at hans Fantasi efterhaanden sættes i stærke Svingninger ved al den megen Tale om Oldtiden og Stenalderen.

Endelig en Dag faar han fat i sin Bøsse, som Beate har

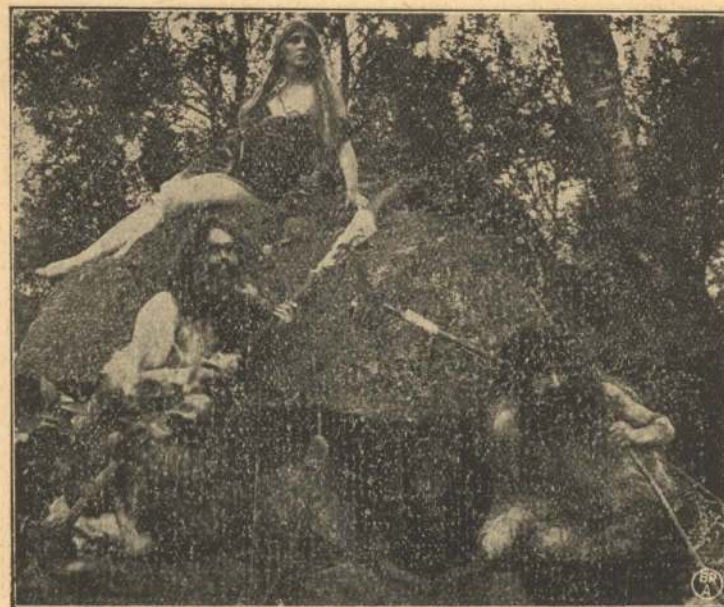
gemt for ham, og nu driver han ud paa Jagt. Henad Dagen lægger han sig træt og mødig ved den gamle Kæmpehøj og falder snart efter i Søvn. Og nu ser man, hvorledes den stakels Holms Fantasi arbejder i Drømme. Ud af Højen vrimler det med gamle Kæmper og underfulde Jætter, men det mærkelige er, at Holm i dem synes at genkende baade Jægermesteren og Professoren, ja tilsidst ser han selvste Beate, kun klædt i et Dyreskind, men skøn som selve Solen. Og videre arbejder Fantasien. Den skønne Beate præsenterer ham for sin Fader, den store Høvding, men pludselig overfaldes de af en vild Nabostamme, og alt Haab synes allerede ude, da Holm

pludselig griber sit Gevær og jager Fjenderne paa Flugt, medens Beate taknemlig falder ham om Halsen.

Holm vaagner ved Knaldet af Bøssen. Ved et Tilfælde er den gledet ned, og Skudet tilkalder Beate, der — skønt hun ikke vil være ved det — har været urolig over Holms lange Udebliven og nu er ude at søge efter ham. Da Holm ser hende staa bøjet over ham, forstaar han, at hans Drøm dog har haft en vis Betydning, og da han slutter hende i sine Arme, og hun gengælder hans hede Kys, er han ikke helt sikker paa, om Arkæologien ikke er en Videnskab, der engang imellem kan føre til et godt Resultat.

Costellos Kone

Skuespil i 30 Afdelinger

I Hovedrollen

Maurice Costello

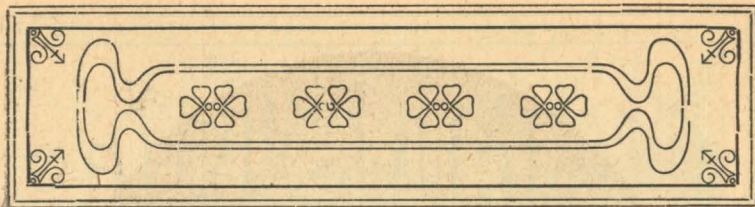
Personerne

John Masten . Forretningsmand
Ruth hans Hustru
Broughton Johns Ven

En elegant Skildring af en lille
Misforstaelse mellem to i Vir-
keligheden lykkelige Ægtefæller

Optaget af The Vitagraph Films Co.

Der er Selskab hos John Masten.

Udeltagende, bitter og sørgmodig staar han lidt afsides og betragter sin unge, smukke Kone Ruth. Det ærgrer og irriterer ham, at denne Broughton ustandselig sværmer om hende, og det piner ham umaadeligt, at *hun* lader sig kurtisere af denne Fyr.

Tjenestepigen river ham ud af hans Grublerier; det er Telefonen, der ringer; om Herren vil tage den?

Mens John Masten er borte fra Selskabet en lille halv Time for at ordne nogle vigtige Sager med sin Sagfører, faar hans Kone den glimrende Idé, at Selskabets Deltagere skal gengive forskellige Billeder og Fotografier, hun finder i et Album. Man skal »lege levende Billeder«! Under bragende Bifald gengiver hun og Broughton nogle vilkaarligt valgte Situationer, da John Masten vender tilbage.

Hans Øjne stirrer vildt frem: *hans* Kone kysser denne forbandede Fyr! Leg? Jo Tak, *det* vil han dog ikke lade sig byde!!

Trods Ruths Bønner og Forklaringer pakker han sin Kuffert og rejser . . .

Grædende forklarer den stakkels Ruth Broughton Sagens Sammenhæng, og han lover at gaa til John for at tale saavel hendes som sin egen Sag. Men John viser ham bort; *han* har ikke noget at forhandle med sliq en Person om!

Der er ikke andet for Broughton at gøre end at aflægge denne triste Beretning til Ruth, og medens de diskuterer Sa-

MAURICE COSTELLO.

gen og søger at finde Udveje, indtræffer en Del af hendes Veninder. De har faaet en udmærket Idé, idet de nemlig agter at afholde en Fest i et filantropisk Øjemed, og hertil behøver de netop Ruths og Broughtons Assistance.

Det lykkes ogsaa de ivrige Damer at faa aftvunget de to Venner et Tilsagn.

I Festens glade og brogede Virvar ser Ruth sig om efter nye »Ofre«. Som Sandsigerske lokker hun i det hellige Øjemed Penge fra Folk; der er forskellige Priser, alt eftersom man ønsker den fulde Sandhed eller kun en mindre Portion. Da ser hun John Masten. I et Nu iler hun hen til Broughton for at sikre sig, at han gør alt muligt for at faa John ind til Sandsigersken. Hun har sin Plan dermed.

Lidt efter sidder John overfor den tæt tilslørede Kvinde, hvem han ikke kender. Halvt smilende, halvt ærgerlig over at skulle indlade sig paa slig Daarskab at gaa til Spaakoner, selv om det sker i Velgørenhedens Tjeneste, lytter han til hendes Ord. Da fortæller hun ham om en Uret, han har gjort overfor en Kvinde; det hele var jo en Misforstaaelse. Rasende forlader han hende, men Broughton faar ham derind igen.

Og herinde afslører Ruth sig nu for ham. Og hendes kønne Øjne bønfalder ham om Medlidenhed, og hendes ærlige Ansigt siger ham, at hun nu taler sandt.

Et Kys sluttede Uvenskabet, og Mindet om Ruths lykkelige Smil og tindrende Øjne vil altid forjage enhver Tvivl hos John Masten om, at det er ham og kun ham, hun elsker!

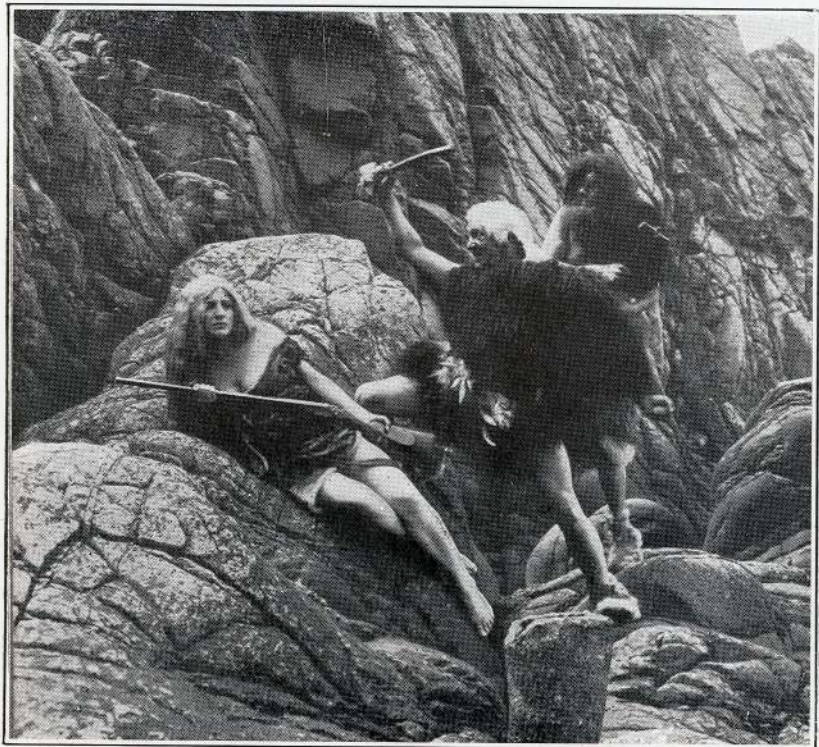

*Programme au
Suares*

3967

THE DREAM.

ONE REEL COMEDY.

PRODUCED AND EXCLUSIVELY CONTROLLED BY

THE NORDISK FILMS Co., Ltd.,

Exclusive Department

166-168-170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telephone : Gerrard 6172.

Telegrams : Norfilcom. Ox London.

THE DREAM.

Featuring

CHRISTEL
HOLCH

MISS BEATRICE GREEN is a bit of a blue-stocking, and at the time the story opens vastly more interested in old ruins than in young men. Most of her time is spent excavating in company with Professor Stone, and when her father announces that Henry Lunt is coming to spend a few days with them, she fails to evince that enthusiasm which might be expected in a girl of her years.

When the young man arrives, he proves himself to be a "sport" by bringing with him his dog and his gun. But Beatrice detests all such raffishness, and promptly locks up the gun and bundles the dog into an outhouse.

The next day Henry fancies he would like a little mild sport with Beatrice, and sits on the same seat

in the garden where she is reading. But she repulses all his attentions and tells him to go and water the flowers. By now Lunt has got "fed up" with the charming ways of this household, and, in spite of the lady's orders, starts off on a hunting expedition.

Towards afternoon, tired out with his sport, our hero falls asleep beside a cave in the forest and dreams. Visions of Beatrice as a prehistoric maid float before his eyes. The damsel, clad in (very) early English costume, issues from the cave, followed by a horde of savage cave-men armed with ferocious-looking cudgels. In his dream he wakes, frightened, and runs away, but is captured by the savages and led back to the cave, where he is ordered to show his prowess with the gun. Not satisfied with the look of affairs after that, his captors bind him to a rock and leave him. Then he is visited by Beatrice (still in the "dissabill" of the woods). But hardly has she spoken when up comes a particularly vicious-visaged barbarian bearing a strong likeness to Professor Stone, who threatens them both. The girl leads the sleeper forth and orders him to go and get water for the tribe. Somehow the girl fascinates him (especially in her "summer" garb) and he makes love to her. He is in the middle of this interesting occupation when the visions of his dream fade and he falls asleep again, soon to be awakened by the real Beatrice standing over him and shaking his shoulder.

"Mr. Lunt, what are you dreaming about?" she cries. Rubbing his eyes and looking about him, he takes in the situation. Then he nestles up to her and tells her his dream; and by the expression of her face it is easy to believe that, in future, the haughty young lady will not be quite so difficult of access. At least, Lunt hopes so.

Krieg in der Steinzeit.

□ Lustspiel in zwei Akten. □

PERSONEN:

Forstmeister Falkenthal Herr Peter Nicolsen
Beate, seine Tochter Frau Christel Holdt

Professor Görtz, Archäolog . . . Herr Frederik Jacobsen
Hans Holm, Ingenieur Herr Henry Seemann

In dem Gutshofe des Forstmeisters Falkenthal ist ein interessanter Fund gemacht worden. Unweit eines Wäldchens wurde ein Hünengrab entdeckt, das die größten archäologischen Merkwürdigkeiten enthält. Professor Görtz, der die Nachgrabungen leitet, findet primitiv verfertigte Gegenstände, von ungeschickter Hand entworfene Zeichnungen auf Steinplatten und Gefäße, die unzweifelhaft aus der Steinzeit herrühren, als die Menschen noch in Höhlen hausten, und eine barbarische Kriegführung im Gefangenen vorzugsweise ein willkommenes Lebensmittel sah. Beate, das blonde Forstmeisterstödterlein, lauscht den Erzählungen des alten Gelehrten mit großer Spannung und hat für nichts anderes mehr Sinn. Als Hans Holm, ihr Jugendgespieler, seine Ankunft anmeldet, umspielt nicht wie sonst ein frohes Lächeln ihre Lippen. Hans ist Ingenieur. Für ihn haben nur die Kräfte der Gegenwart und ihre Verwertung im Dienste der Menschheit Interesse. Beate weiß ganz genau, er wird ohne Verständnis für die Romantik des Diluviums, für ihren heißen Eifer nur ein gutmütiges, ablehnendes Lachen haben. Und das beleidigt sie schon im Voraus. So wird denn Hans sehr kühl empfangen. Seine ihm liebgewordenen Passionen, das Jagen und Rauchen, werden ihm von der kleinen, aber eigenwilligen Freundin einfach untersagt. Aber wenn es bei diesem Verzicht nur bliebe! Beate, die ihm ihre wissenschaftliche Ueberlegenheit gar zu gern beweisen möchte, prunkt mit ihren archäologischen Kenntnissen oder läßt den in dieser Beziehung etwas unwissenden Hans, auf den des Professors langatmige Vorträge schon wie Schlafpulver wirken, einfach stehen.

Verstimmt greift Hans nach seinem Gewehr, pfeift seinem Hunde und geht trotz aller Verbote zur Jagd. Sein Rückweg führt ihn am Hünengrab vorbei. Müde von der Sonne und der langen Wanderung, setzt er sich am Hügel nieder und schlummert ein.

Die Landschaft hat sich verändert. Statt der Bäume und lieblichen Wiesen, öde Heideflächen und wüstes Geröll, das sich zu gespenstischen Felsen und düsteren

Höhlen emportürmt. Und aus einer dieser Höhlen stürzen mit wildem Geschrei seltsame Wesen. Männer mit struppigem Haar und Bart, in Tierfelle gehüllt, Keulen in den derben Fäusten schwingend. Aber dazwischen wie eine Engelserscheinung ein holdes junges Weib, dem das Blondhaar wie ein schimmernder Mantel um die weißen Schultern fällt. Die junge Schönheit kenne ich doch, denkt Hans betroffen und reibt sich die Augen. Aber die Wilden lassen ihm nicht lange Zeit zur Besinnung. Offenbar sind sie ihm feindlich gesinnt, denn sie drängen ihn mit lauten Rufen zum Feuer hin,

das am Eingang der Höhle flackert. In Hans Holm beginnt es zu dämmern. Das Feuer und die Knochen davor reden eine zu deutliche Sprache. Es heißt also, sich seiner Haut wehren. Er gebraucht sein Gewehr und setzt die Urmenschen durch seine Schüsse in namenlose Angst. Aber der Hunger war dazumal doch stärker als die Furcht vor dem Rätselhaften. Hans wird gebunden und beinahe vom Häuptling getötet, wenn nicht das liebe Mädchen sich seiner angenommen hätte. Während

Hans Wasser schöpfen muß, macht sie ihren Gefährten klar, wie nützlich dieser Fremdling ihnen sein könnte, wenn man ihn mit seinem Feuerrohr gegen die benachbarten Höhlenbewohner hetzte, die schon mehrfach hinterlistige Ueberfälle unternommen haben. Man befolgt ihren Rat. Hans an der Spitze, schleicht sich die Schar über das wilde Felsengebirge in das Reich der feindlichen Nachbarn. Diese, die gerade am Feuer Kriegsrat halten, werden durch die Schüsse aufgeschreckt und in panische Flucht gejagt. Hinter ihnen drein jauchzen die Sieger, ganz erfüllt von dem frohen Bewußtsein, daß ihre Feinde sich nie mehr in die Nähe des »Donners« wagen werden. Hans aber wird der schönste Lohn zuteil. Das junge Weib, seine Retterin, neigt ihm ihr Haupt hin zum ersten bräutlichen Kusse — — —

»Aber Hans, wer kann nur so fest am hellen Mittag schlafen,« klingt es plötzlich an sein Ohr, und statt der Höhlenfrau hält er die ihr so ähnliche Beate in den Armen.

NORDISCHE FILMS Co.

G. M. B. H.

Drømmen om Stenalderen.

Af Otto Rung.

Personerne:

Jægermester Grøn. Herr Peter Nielsen.
Beate, hans Datter. Fru Christel Holch.
Professor Gummesen, Arkæolog. Herr Frederik Jacobsen.
Hans Holm, Ingeniør. Herr Henry Seemann.

Jægermester Grøn har alle Dage sværmet stærkt for Arkæologien, og da der paa hans Jorder findes flere gamle Kæmpehøje, hvis Indhold han nok kunde have Lyst til at undersøge lidt nærmere, har han bedt sin gamle Ven, Professor i Arkæologi, Gummesen, om at komme ud og underkaste dem et kritisk Eftersyn. Samtidig faar Jægermesteren Besøg af den unge Ingeniør Hans Holm, og da han sætter megen Pris paa den dygtige unge Mand og gerne saa ham som Svigersøn, driller han stadig sin Datter Beate med ham, men det gaar jo gerne saadan, at det man maa faa, har man ikke Lyst til og omvendt, og derfor bliver Beate tilsyneladende rasende, hver Gang hun bare hører Hans Holms Navn nævne. Med ægte kvindeligt Raffinement tyranniserer hun den arme Holm, saa han tilsidst knapt ved, hvad han skal gøre af sig selv. Jage maa han ikke - og ryge maa han ikke - og da han er haabløst forelsket i Beate finder han sig taalmodigt i alle hendes Luner. Kun i et Punkt trodser han hende. Skøndt hun paa det kraftigste opfordrer ham til at interessere sig for og tage Del i den arkæologiske Dille, der har grebet hele Gaarden, modsætter han sig dog dette paa det bestemteste, men nægtes kan det ikke, at hans Fantasi efterhaanden sættes i stærke Svingninger ved al den megen Tale om Oltiden og Stenalderen.

Endelig en Dag faar han fat i sin Bøsse, som Beate har gent for ham, og nu driver han ud paa Jagt. Henad Dagen lægger han sig træt og mødig ved den gamle Kæmpehøj og falder snart efter i Søvn. Og nu ser man, hvorledes den stakkels Holms Fantasi arbejder i Drømme. Ud af Højen vrømles det med gamle Kæmper og underfulde Jætter, men det mærkelige er, at Holm i dem synes at gen-

kende baade Jægermesteren og Professoren, ja tilsidst ser han selveste Beate staa for sig, kun klædt i et Dyreskind, men skøn som selve Solen. Og videre arbejder Fantasien. Den skønne Beate præsenterer ham for sin Fader, den store Høvding, men pludselig overfaldes de af en vild Nabostamme, og alt Haab synes allerede ude, da

Holm pludselig griber sit Gevær og jager Fjenderne paa Flugt, medens Beate taknemlig falder ham om Halsen-

Holm vaagner ved Knaldet af Bøssen. Ved et Tilfælde er den gledet ned, og Skudet tilkalder Beate, der - skøndt hun ikke vil være ved det - har været urolig over Holms lange Udebliven og nu er ude at søge efter ham. Da Holm ser hende staa bøjet over sig, forstaar han, at hans Drøm dog har haft en vis Betydning, og da han slutter hende i sine Arme og hun gengælder hans hede Kys, er han ikke helt sikker paa, at Arkæologien ikke er Videnskab, der engang imellem kan føre til et godt Resultat.

o o o o o o o o o o

Der Traum vom Steinalter.

Von Otto Rung

Personen:

Jägermeister Grün Herr Peter Nielsen
Beathe, seine Tochter Frau Christel Holch
Professor Görtz, Archäolog .. Herr Frederik Jacobsen
Hans Holm, Ingenieur Herr Henry Seemann

Jägermeister Grün hat bereits immer sehr stark für die Archäologie geschwärmt, und da er^s auf seinen Ländereien mehrere alte Hühnengräber gibt, deren Inhalt er gern genauer kennen lernen möchte, hat er seinen alten Freund, Professor Görtz, gebeten dieselben einer kritischen Durchsicht zu unterziehen. Zur gleichen Zeit bekommt der Jägermeister den Besuch eines Ingenieurs Hans Holm. Herr Grün schätzt den jungen Mann sehr hoch und hätte ihn gern als seinen Schwiegersohn begrüßt. Oft neckt er seine Tochter Beathe mit ihm, aber diese scheint sich aus Holm nichts zu machen, denn sie wird jedesmal ärgerlich, wenn sein Name genannt wird. Mit echt weiblichem Raffinement tyrannisiert sie den armen Holm, sodass er zuletzt kaum weiss, was er machen soll. Jagen darf er nicht, rauchen auch nicht. Er ist jedoch hoffnungslos in Beathe verliebt und so schickt er sich geduldig in all ihre Launen. Nur in einem Punkt trotzt er ihr. Obwohl sie ihn aufs eifrigste auffordert sich für Archäologie zu interessieren,

widersetzt er sich energisch, aber nur scheinbar, denn seine leicht erregbare Phantasie beschäftigt sich bereits mehr als zuviel mit Altertumsforschung.

Als er eines Tages seine Büchse findet, die Beathe vor ihm versteckt hat, geht er auf die Jagd. Später am Tage legt er sich müde und matt an dem Hühnengrabe nieder und schläft bald ein. Wilde Träume umgaukeln ihn. Die ganze Umgebung wimmelt von Hühnern und Riesen. Auch der Jägermeister und Beathe bewegen sich in Tierfalle gekleidet unter ihnen. Beathe ist schön wie die Sonne;

(Der Traum vom Steinalter II)

sie tritt hinzu und stellt ihm ihren Vater vor. Plötzlich kommen von allen Seiten Feinde herbei. Schon glaubt sich alles verloren, als Holm sein Schwert zieht und die Feinde in die Flucht schlägt. Dankbar sinkt ihm Beathe an die Brust. Da wacht Holm plötzlich auf. Doch wer beschreibt sein Erstaunen, als er in Wirklichkeit Beathe vor sich sieht. Besorgt, wo er so lange geblieben hat sie ihn gesucht, und als er nun seine Arme um sie schlingt und sie an sich zieht, da wehrt sie sich nicht und ein langer Kuss besiegelt das Verlobnis.

Holm aber hat plötzlich eine andere Meinung von der Archäologie bekommen.

Un rêve de l'âge de pierre.

Par Otto Rung.

Personnages:

Le baron Delforge. M. Peter Nielsen.
Béatrice, sa fille. Mme Christel Holch.
Le professeur Blaireau, archéologue. M. Frederik Jacobsen.
Jean Lebeau, ingénieur. M. Henry Seemann.

Le baron Delforge a toujours aimé l'archéologie et, quand dans sa propriété il se trouve quelques vieux tumulus, dont il aurait bien envie d'examiner le contenu de plus près, il a prié son vieil ami le professeur Blaireau de venir pour l'examiner.

En même temps le baron Delforge reçoit la visite du jeune ingénieur Jean Lebeau et, quand il apprécie l'habile jeune homme dont il voudrait bien faire son gendre, il taquine tout le temps sa fille Béatrice avec lui.

Mais ce que nous pouvons obtenir trop facilement ne nous sourit pas, et c'est pourquoi Béatrice devient visiblement furieuse chaque fois qu'elle entend seulement nommer Jean Lebeau, qu'avec un vrai raffinement féminin elle tyrannise de sorte qu'il sait à peine ce qu'il doit faire de lui-même.

Il ne doit pas chasser, pas fumer etc. et, quand il est désespérément amoureux de Béatrice, il s'accommode patiemment à tous ses caprices.

Il ne la contredit que sur un point, c'est pour quoi qu'elle lui demande instamment de s'intéresser et de prendre part à la rage archéologique qui a saisi toute la propriété; il refuse énergiquement mais il ne peut pas nier que peu à peu sa fantaisie est mise en mouvement par tout ce qu'il entend du vieux temps et de l'âge de pierre.

Enfin un jour il trouve son fusil, que Béatrice lui a caché et il part à la chasse.

Pendant la journée il arrive au vieux tumulus pour s'y reposer et bientôt il s'endort. Et maintenant la fantaisie du pauvre

Jean se travaille en rêve. Autour du tumulus se mouvent de vieux guerriers et des géants fantastiques mais le plus extraordinaire est que dans ceux-ci Jean croit reconnaître le baron Delforge et le professeur Blaireau. A la fin il voit même Béatrice vêtue, d'une peau d'animal mais jolie comme le soleil lui-même.

Sa fantaisie continue de travailler, la jolie Béatrice le présente a son père le grand chef mais tout à coup les voilà, assaillis par une tribue voisine et tout espoir semble déjà perdu, lorsque tout à coup Jean saisit son fusil et met l'ennemi en fuite tandis que Béatrice reconnaissante lui saute au cou.

Jean s'éveille au brui de la détonation produite par ce fait que le fusil a glissé. Le coup a attiré Béatrice qui, inquiète de la longue absence de Jean, s'est mise à sa recherche.

Jean en voyant la jeune fille penché sur lui, comprend que son rêve a eu une certaine importance. Il la saisit dans ses bras et lorsqu'elle lui rend ses baisers brulants il n'est pas bien sûr que l'archéologie n'est pas une science qui, de temps en temps peut conduire à un bon résultat.

o o o o o